

Chuyện dài lấy vợ ở Việt Nam

Chu Tất Tiến

LTS: Lấy vợ Việt Nam là một hiện tượng xã hội, một thực tế rất phổ biến trong các cộng đồng người Việt hải ngoại. Có những cuộc tình đầy hạnh phúc và nhiều khi cũng có những cuộc tình đầy đau thương, đắng lẽ. Kính mời quý độc giả chia sẻ về vấn đề này qua cái nhìn vừa mang tính chất phóng sự vừa mang tính chất phiếm luận, và biết đâu, những câu chuyện này có khi hữu ích cho bạn,...

MỘT: EM TẬP LÁI XE. Ông Tuấn trông vẫn còn "ngon cơm" ở tuổi 71, dáng đi vẫn thẳng, tuy da dẻ có đôi mồi nhưng nhìn chung không đến nỗi "già chác" như mấy ông bạn già vẫn chơi "mạt chược" ở mấy Hội người già. Mấy năm nay, lòng ông tự nhiên như bối hồi bối hồi, ăn ngủ không ngon. Từ độ nhìn thấy ông bạn thân, kém ông vài tuổi, về Việt Nam cưới vợ ngon lành, ông thấy mình thiếu thiếu một cái gì đó. Nhiều đêm ông thao thức, cật vẫn lương tâm và trao đổi tâm sự với chính mình đến sáng. Minh đã bao nhiêu năm góa vợ, chung thủy như thế là đủ. Nay con cái đã lớn cả, thẳng nào thẳng nấy cũng có gia đình riêng rồi, mai một chả còn đứa nào ở với mình, thì ai đảm lưng, ai mang cho mình bát canh, ai trao cho mình viên thuốc lúc mình mệt mỏi, đau yếu? Về tài chánh, thì trên dưới 6 năm dành dụm, cũng được một số tiền, nếu mình về Việt Nam lấy vợ, thì chắc cũng được một nàng ngon lành, không đến nỗi tệ. Ông gọi thẳng Tịch, đứa con trai cả, ly dị vợ, còn ở chung với ông. -Tịch à! Mai mua "dế" cho tao "địa Diệt Nam" chừng một tháng, mầy ở nhà, nhớ tắt điện các phòng không có người, đừng để tốn điện, nghe mầy! Cậu con trai quay lại, nhích môi với bố: -Chắc ba lại "địa" kiếm một cô đào nhí? Con biết ba hồng chịu nổi cảnh ông già góa "dợ" hoài! Ông Tuấn chặc lưỡi mà miệng mím mím cười: -Tâm bậy, mầy! Tao địa thăm mấy chú, mấy bác. Lâu quá, hồng gặp, thấy nhớ. Tịch ngạo bô: -Nhớ chú bác cái khi gì! Ba vẫn chứ họ là đồ bất lương, chỉ lo móc tiền "Diệt kiều" thôi mà! Nhớ mầy con nhỏ bìa ôm thì có! Ông Tuấn gật ưm:

-Mầy chỉ nói tào lao. Tao đập cho mầy mấy cái đập bây giờ!
Rồi ông quày quạ đi vào phòng, lo sửa soạn hành lý, lòng lâng lâng như con trẻ chờ quà.
Ngày tháng qua đi, ông Tuấn đã trở lại Cali với cô vợ nhỏ hơn ông gần... 50 tuổi. Cô bồ nhí này mới 36 cái xuân xanh, có cặp mắt nhỏ xíu, mỗi khi cười thì chỉ còn nhìn thấy hai đường chỉ, cặp má phúng phính hồng duyên trông rất bắt mắt. Ông Tuấn vui như trẻ hột. Không ngờ mình già mà vẫn còn duyên. Người yêu nhỏ bé của ông, cứ gọi là "vợ nhí" đi, đã mê ông như mê từ kiếp trước. Mới gặp qua giới thiệu của người cháu họ, đã đơn đã, tình tứ làm mình quỳnh cả lên. Nàng ngọt ngào quá, đảm thắm quá! Ôi chào! Cuộc đời mình tưởng xuống lỗ có đơn ai dè còn có người đầu gối tay ấp, mà ấp chắc nhích ấy chứ! Em điệu nghệ chần gối mê tới! Ông chặc lưỡi, kệ, chắc em cũng một đời ly dị, như mình thôi, thời buổi này kiếm đâu ra gái trinh, nhảm nhò gì ba cái lẽ tẻ. Minh cũng đã phải xài Viagra mà em không chê là được quá rồi. Vậy mà thẳng Kính, mới hơn sáu bô, về lấy con nhỏ trên 20, thua nó mới có 40 tuổi, cứ cầu nhau mãi: -Mẹ kiếp! Cả đời làm nhiều chuyện ngu, nhưng không cái ngu nào bằng cái ngu lấy vợ Việt Nam!

Có lẽ tại nó vô phúc! Gặp ngay con nhỏ quậy! Còn mình, hơn vợ cả nửa thế kỷ, vẫn ngon lành như thường. Ông Tuấn cứ mãi mê với hạnh phúc cho đến khi một hôm em nũng nịu:

-Anh! Cho em đi học lái xe đi chứ! Em cũng phải đi kiểm việc phụ với anh nữa chứ! Tiền già của anh đâu đủ cho chúng mình xài!

Ông ấp úng: -Ừa! Để anh coi...

Nghĩ tới phải chi 500 đô cho lớp học lái xe, ông tiêng tiếc. Chợt nhớ ra điều gì, ông gọi thẳng Tịch:

-Mầy đang rảnh, dạy cho đi mấy lái xe nghe!

Tịch không hiểu sao từ hôm thấy ba đem đi nhỏ về, tự nhiên đâm ra bần gặt. Có lẽ tại đi còn kém tuổi hẳn? Có lẽ đi cũng có đôi mắt lá dăm như con vợ hẳn ngày trước? Hẳn ậm ừ rồi cũng tính toán dạy "đi" học lái xe vào chiều Thứ Bảy và sáng Chủ Nhật.

Mới đầu, thời gian học lái xe chỉ có thể, nhưng sau một tuần, Tịch tự nhiên tăng giờ lên. Hẳn nói: -Dì lái dở quá! Học kiểu này thì đến Tết mọi mới lái được. Tui phải hy sinh thêm giờ..

Ông Tuấn gật gật đầu. Cái thẳng, cũng biết điều lắm. Tuy mồm miệng nó nói toàn là những câu khó chịu, nhưng rốt cục cũng làm nhiều chuyện tốt. Từ đó, đi được cháu kèm thêm tối thứ Sáu, rồi tối thứ Năm, thứ Tư và cả ngày Chủ Nhật...

Một buổi chiều Chủ Nhật, đi làm về ly với ông bạn già về nhà chờ mãi không thấy đi cháu nó về, ông sốt ruột đi ra đi vào. Đến khoảng 8,9 giờ tối mà vẫn chẳng có ma nào dẫn xác về, ông lo quá, định báo cảnh sát. Nhưng bất ngờ, linh tính ông báo hiệu điều chẳng lành. Sao không thấy áo quần em vắt bừa trên giá như mọi ngày? Sao thẳng Tịch không gọi về báo về trễ? Ông lật đật chạy vào mở tung tủ quần áo em ra... Trời đất! Chẳng còn cái nào! Chạy qua phòng con, thấy lù lù lá thư để trên bàn... "Chúng con xin lỗi ba! Chúng con yêu nhau rồi! Ba ở lại vui mạnh! Con, Tịch!"

Lá thư chậm chậm bay bay trên không rồi rơi xuống thảm một vài phút rồi tẩm thân ông Tuấn mới rơi theo....

HAI: EM LÀ HOA HẬU Bà Duyên buồn bực quá! Có mỗi thẳng con trai mà không chịu lấy vợ cho bà bế cháu nội. Nó cứ ửng ửng thế nào ấy! Giới thiệu con nào cũng chê. Ý làm lương cao mấy trăm ngàn một năm, nên cứ đòi lấy Hoa Hậu, chỉ ít cũng phải Á Hậu. Thôi thì đành chiều nó, cho về Việt Nam cưới vợ cho rồi. Thế là hai mẹ con lên đường về quê. Ôi chào, không ngờ Việt Nam nhiều "Hậu" quá! Nào Hoa Hậu Quận, Hậu Tỉnh, Hậu cả nước, Hậu Thành Phố, rồi Hậu Xí Nghiệp nữa. Cậu con trai của bà cứ hoa cả mắt lên. Em nào em nấy lại còn ngọt ngào như mía lược ấy. Một điều "Đạ, thưa", hai điều "vàng a!" làm hai mẹ con cứ rối rít không biết chọn Hậu nào. Cuối cùng cũng lựa được một Hậu Thành Phố, con nhà Công Giáo nữa.. Thế là nhất thiên hạ rồi! Đám cưới tung bừng làm bà Duyên nở mặt nở mày với họ hàng. Áo gấm mặc ba bốn cái, con dâu bà thay áo, bà cũng đổi tông, con dâu đội vương miện, bà cũng mũ Hoàng Hậu. Chu choa! Bà con hai họ xầm xì "trai tài, gái sắc". Có mấy ông Cha làm lễ nữa. Hạnh phúc phải ba, bốn đời!

Thời gian qua. Bà Duyên đã bế được hai đứa cháu nội, mà bế một mình vì mẹ nó cứ đi về Sài Gòn xoành xoạch. Bà lẩm bẩm:

-Quái! Về làm gì mà về lẩm thế! Mới thăm mẹ lại thăm bố!

Cậu con trai bà thì cau có:

-Em ơi! Sao em tiêu gì mà sang thế? Lần nào cũng cả chục ngàn!

Cô con dâu chỉ "hử" một cái rồi lẩm bẩm: -Người gì mà bần chỉ tử! Cho cha mẹ chứ cho ai! Từ đầu năm tới giờ mới có hai chục ngàn!

Cậu con trai gầm lên: -Mới có hai chục ngàn! Bộ phải cả trăm ngàn một năm, cô mới cho là đủ chăng?

Cô con dâu vùng vằng:

-Không cho thì thôi! Mấy người tính sao thì tính! Tôi cứ về!

Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời! Cậu con trai phải nghiêng răng đưa thêm chục ngàn nữa cho cô vợ yêu quý về thăm nhà. Trong khi cô đi, cậu lên chuyển trường mục chung sang trường mục cá nhân, và lên tìm cách bán bớt một căn nhà đi, định đưa tiền cho mẹ cất.

Mới được chừng hai tuần, có điện thoại reo:

-Anh ơi! Gửi gấp về cho em ba chục ngàn nữa cho em sửa mộ ông bà!

-Cái gì! Mới đưa cho em mấy tháng trước hơn một chục sửa mộ rồi, lại sửa nữa hả? Bộ ông bà mới chết lần thứ hai hả?

Giọng oanh vàng bỗng biến thành tiếng rít của điều hầu:

-Á à! Dám nói hồn láo thế à? Đồ chết bầm, chết dâm, chết thúi!

-Ai chết thúi! Có ông bà cô chết thúi ấy!

Cô Hoa Hậu ngoan đạo gầm lên:

-Đồ khốn nạn! Chết cha mày đi! Tao mà sang Mỹ, tao cho mày vào tù!

-Mày không cần sang! Tao bay về bây giờ!

Thế là trên chuyến bay hoá tốc về Việt Nam hôm đó, có một anh chàng găm găm gừ gừ, mặt mũi đỏ phừng phừng, phóng xe Taxi về đến nhà vợ là hùng hùng hổ hổ: -Mày đưa tiền cho thẳng nào? Con nào?

Rồi "đốp", "chát".. nháng lửa. Có tiếng kêu thét lên:

“Nó đánh chết tôi rồi!”

Như đã chờ sẵn đâu đó, vừa nghe tiếng đàn bà la lên, là hai anh Công An nhẩy vào nhanh như chớp: -Anh Việt Kiều hành hung công dân hả? Anh có quyền hạn gì mà đánh người? Hà? Làm biên bản!

-Ồ...Ồ... mấy ông... tôi đã đánh cái nào đâu? Mới.. chỉ ném mấy món ly này thôi mà!

-Không nói lời thôi! Đánh người là tội hình sự! Anh theo chúng tôi về Phường.

Anh chàng “chủ nhân” một “bi-di-nít” cỡ lớn ở Cali lúu rúu theo theo mấy chiếc áo xanh vàng về Phường trong khi người bị “hành hung” vội phóng chiếc Dream cào cào bay vào phòng khám bệnh của bác sĩ X.

Vài tuần sau, tại đất Mỹ, người chủ nhân trẻ tuổi ấy nhận được thư tổng đạt của Cảnh sát về tội hành hung vợ có thương tích, có chứng nhận của bác sĩ, của công an, của nhân chứng.. Ra toà, dù có luật sư cãi lúu lo, anh vẫn phải ngồi tù một năm, trong khi đó, cô vợ trẻ đào bới xối lộn căn nhà tìm tiền, móc cho đến đồng cuối cùng trong “rê đít cà”, cuồn cuộn căn nhà, kéo mấy đứa con đi... Người trẻ đào hoa muốn lấy vợ Hoa Hậu đã trở thành anh “hôm lét”, hốc hác, mất dóp, thần thờ, đau cái bụng, tức cái đầu, giận cái thân, trở thành bệnh nhân tâm thần...

BA: NHÀ QUÊ, NHÀ TÌNH. Em Phương mới 18 tuổi, gốc Định Quán, làm nghề bán quán cơm cho khách du lịch. Dáng người cao và thanh, mắt đa tình, giọng nói tuy vẫn tro tro của miền rừng núi, nhưng không kém phần hấp dẫn, nhất là với mấy cậu thanh niên mới về nước lần đầu tiên. Mỗi ngày, em chỉ đi ra đi vào niềm nở chào đón mấy anh chị, ông bà Việt kiều về thăm quê hương, đưa “mơ nuy”, tính tiền, rồi tiện thể thì chỉ đường cho quý vị đi thăm thắng cảnh. Nhận chút tiền “típ” là em cảm ơn rồi rít.

Cậu Ngải đã trên 30, chưa vợ, có việc làm ở một cơ xưởng in tại Oát Xinh Tơn. Tuy lương bổng không cao, nhà lại ở “se”, nhưng cái mác Việt Kiều cũng đủ le lói các em đang thèm ông chồng ở nước ngoài.

Gặp nhau không có ông Tờ, bà Nguyệt, chỉ có mấy đồng đồ la xanh là hai bên đã như hẹn nhau từ kiếp trước.

Ngải từng từng hỏi: -Em có chịu lấy anh không?

Phương nhón miệng cười mím chỉ:

-Hổng chịu thì sao? Mà chịu thì sao?

Chàng búng tay “chóc chóc”: -Chịu thì anh đưa em qua Mỹ. Không chịu thì em ở nhà lấy chồng... “nhà quê..”

-Hứ! Làm như ở đây toàn nhà quê không hả! Cũng “tình” lắm chứ bộ!

-“Tình” thì cũng không bằng anh! Chịu không?

Cô gái liếc một nhát sắc như dao cạo Gilette: -Chị....u.....!

Thế là đám cưới liền tay. Một vài mâm cỗ có gà có vịt có heo quay. Tuy ở nhà quê, miệt vườn, có chừng hai chục người đến nhưng cũng có rượu tây. Tính ra chỉ khoảng trăm đô là cùng, nhưng Phương cũng đòi chú rể đưa chẵn một ngàn.

Trước đó, em đòi người yêu đưa về Saigon mua cho em chiếc xe gắn máy “cáo chi.” Em nói: “để chạy giao thiệp cưới!” Mãi mê trước vẻ đẹp con gái con nhà quê, mượt mà, tuổi bẻ gãy sừng trâu rừng, da thịt căng hồng, tuy nước da hơi ngăm đen, nhưng trông dòn tan, Ngải nhắm mắt mua cho em đủ thứ, kể cả chiếc phôn tra tiền trước cả năm. Mấy ngàn đô dành dụm bỗng chốc mà bay. Chàng thanh niên phải vội trở lại Mỹ để cày tiếp, trước khi bùng vợ sang.

Về đến Mỹ, hàng đêm, chàng gọi điện thoại cho nàng, nghe em thỏ thẻ: “Anh ơi! Em cần mua cái áo nè! Cần mua cái ví nè...” Tuy sót ruột, nhưng Ngải cứ nghĩ rằng gửi từng trăm về. Đến khi hết, thì đành khất nợ... Giọng của em từ từ nhạt dần, bớt thỏ thẻ, rồi ngưng luôn. Gọi mãi không thấy em trả lời. Ngải đợi đến giữa đêm Việt Nam, gọi cho chắc ắn. Có lẽ em đang ngủ say.. Giọng ngải ngủ đầu dây bên kia:

-Ai...đó?

Giọng bên này, hồi hộp: -Anh nè! Ngải nè! Em có khỏe không? Anh gọi hoài mà em không trả lời! Sốt ruột quá! Em đang làm gì đó?

Giọng bên kia bắt đầu hết ngải: -Anh hả? Làm gì à? Em đang làm tình!

-Cái gì? Em nói cái gì?

Giọng bên kia cứng rần, rõ ràng hơn:

-Anh không nghe kịp à? Em đang làm tình! Làm tình với bồ của em! Nghe rõ chưa! Đồ nhà quê! Tưởng mình “tình” lắm hả?

Tiếng máy cúp đánh “cụp” cùng lúc với tiếng trái tim của Ngải cũng vừa thất một nhịp.

BỐN : ANH SẼ ĐƯA EM VỀ Sang Mỹ được sáu tháng rồi mà Loan chưa thấy mặt trời. Nói cho đúng hơn, thì chưa nhìn thấy nước Mỹ ngoài căn nhà, cái vườn đầy rau húng quế, rau bắp cải, rau thơm, ngò gai. Đực, anh chồng đưa Loan sang Mỹ xong là nhốt riết trong nhà, không cho đi đâu hết, kể cả đi chợ. Việc gì cũng có mẹ chồng lo. Bà mẹ chồng quăm quặm, đi ra đi vào, nói oang oang: -Cái thằng phải gió! Đã đi làm cực khổ, không biết kén vợ, lại rước cái của nợ, người thì bằng cái lỗ mũi, lại chẳng biết làm ăn gì, khổ quá đi mất!

Nghe qua mà điếng người. Loan có muốn thế đâu. Tưởng lấy chồng Việt Kiều thì ấm cái thân, có chút tiền còm gửi về cho mẹ già, mai mốt biết đâu lại chẳng giàu sang như chị Lụa, chị Nga đó, năm nào cũng về quê, mang theo cả đồng tiền. Nào ngờ, qua đây mới biết anh chồng là dân lười biếng, không chịu học hành chi cả, chỉ đi làm thợ phụ sửa xe gì đó, về đến nhà là lôi hũ rượu ra uống, rồi chửi bậy tùm lum. Gọi điện thoại với bạn bè là một điều “đ.m” hai điều “đ.m”, nói chuyện tục tĩu.

Điều đau khổ nhất là hẳn là một tên hung bạo, dẫy vò vợ kinh khiếp lên được. Mới đầu Loan sợ quá, không chịu, thì hẳn dọa đuổi về Việt Nam “cho mà chết dấp ở bên đó”, Loan cứ phải nghĩ rằng mà chịu hành hạ.

Được một hai tháng, Loan đã quen dần, nhưng không chịu nổi cảnh ngồi nhà, nấu cơm mà không được đi chợ, quét nhà, lau dọn như đây đó.

Loan phải nỉ non với chồng:

-Anh! Anh! Cho em đi học, đi làm gì đi chứ! Ở nhà, em chịu hết nổi rồi.

Tên chồng hậm hực:

-Chịu không được cũng phải được. Tui tống cô về nhà luôn.

Loan ngớ ngàng:

-Anh nói gì lạ vậy? Em có đòi hỏi gì đâu mà anh đòi tống em về nhà? Em chỉ muốn đi học gì đó để đi làm phụ anh thôi mà!

Vẫn gằm gừ như chó con, tên chồng trợn mắt:

-Không được đi đâu hết! Cô cứ ở nhà!

Nói xong, hẳn bỏ vào bếp, lôi con khô mực ra, quất cò:

-Ra đây, nướng con mực cho tui nhậu đi! Đứng đực ra đó à!

Lúi thủ vào bếp, Loan thấy nước mắt cay xè chảy dọc theo mũi.

Tên chồng nhần nhó:

-Khóc lóc cái con mẹ gì! Không thích thì cút về nhà với mẹ!

Vội lấy tay chùi mắt, Loan cúi đầu xuống bếp, nghe trái tim mình quặn thắt. Trời ơi! Biết thế này thì ở nhà cho rồi! Bỏ anh Quân mà đi để lấy giàu sang, ai dè gặp phường hung ác. Có lẽ Trời phạt vì phụ tình anh ấy...

Loan thấy đời khôn khổ khôn nạn quá. Hóa ra số kiếp mình bị mua làm nô lệ tình dục cho Việt kiều, không khác gì mấy cô lấy chồng Đài Loan.

Mà có cao giá gì đâu! Cô chỉ được có hơn 300 tiền Mỹ, đưa hết cho mẹ. Tiền đám cưới, hẳn lo hết, không qua tay cô. Thêm một trăm tiền may quần áo cưới. Ngoài ra, chỉ có vài lời hứa những cuội. Qua đây, suốt ngày bị nhốt trong cũi, chẳng có lấy một con chó để mà nói chuyện. Chỉ có lúc mẹ chồng ngủ ngày, Loan gọi cho bà bác ruột ở Rosemead, kể lể chút đau lòng. Bác cô chỉ biết khuyên cô nhẫn nại, chờ ngày tốt đẹp.

Chờ mãi chưa thấy ngày ấy, bất ngờ, một hôm, hẳn đưa cho cô mấy tấm vé máy bay: -Ngày mai, tui đưa cô lên phi trường. Về Việt Nam! Tôi chịu hết nổi rồi. Tối ngày khóc lóc. Mẹ tui chịu không nổi.

Loan tá hỏa tam tinh, run rẩy: -Anh nói gì, em không hiểu!

Tên chồng vất tấm vé máy bay lên bàn:

-Có chi mà không hiểu! Về! Về bú mẹ!

Vừa đi vào phòng, hẳn vừa nói với theo:

-Dọn đồ đi! Tui không có chờ đâu!

Loan muốn té xuống sân nhà, đầu óc quay cuồng. Thôi rồi một đời con gái, trao thân gửi phận nhắm tên tướng cướp. Nước mắt nước mũi trào

ngoài, cô gạt bằng tay áo, rồi bỗng chợt, cô muốn chết đi cho rồi! Ý tưởng muốn tự tử dâng lên ào ạt. Cô đi vào bếp, tính lấy con dao đâm vào bụng, bất ngờ, khi vừa vào đến cửa bếp, cô nhìn thấy bức tranh gỗ khắc hình con gà mà bà cô cho, Loan khựng lại.

Nhìn trước nhìn sau, thấy mẹ chồng và chồng rí rí ở trong phòng, cô lén nhắc máy điện thoại lên gọi bà bác.

Chừng một tiếng sau, chờ cho tên chồng nhậu say, bà mẹ coi tuồng chường, cô lén ra ngoài, đi dọc theo hàng rào đến gần ngã tư, đứng chờ một lúc thì thấy chiếc xe bà bác do người anh họ chở trở tới. Loan vội leo lên, và khi chiếc xe vọt đi khỏi mới oà lên lên khóc tức tưởi. Bà bác dỗ dành mãi mới nín. Về đến nhà thì mấy anh chị họ đang quây quần bàn tính. Việc đầu tiên là đi kiểm luật sư, kiện để lấy lại giấy tờ thông hành, và tìm cách ở lại, không thể để một tên vô lại hành hạ đã đời rồi tổng về Việt Nam.

Dự tính được thì hành liền. Buổi sáng, một ông anh họ đưa cô tới luật sư. Nghe xong sự tình, ông Luật sư liền gọi cảnh sát nhờ áp tải cô về nhà lấy đồ.

Đến cửa nhà chồng, Loan còn sợ rúm người lại, nhưng ông cảnh sát giúp cô vào lấy đồ. Lúc nhìn thấy cảnh sát và Loan, người mẹ chồng rít lên: - À, cái con trời đánh! Mày rồi biết tay bà!

Nhưng cũng phải để cho cô vào lấy đồ đạc, giấy tờ xong là đóng sầm cửa lại.

Loan phải đi khám bệnh. Đầu óc cô lảo đảo, hoang mang, sợ hãi, âu lo... Lại bất ngờ, trong khi chờ luật sư làm thủ tục cho cô ở lại, Loan nhận được trát tòa đòi cô trình diện vì "mẹ chồng cô kiện cô quấy nhiễu bằng cách dẫn cảnh sát vào nhà mà không có trát tòa!" Trời đất ơi! Đứng là con người vô lương! Loan đã hãi càng hãi thêm. Nhưng có sự khuyến khích và giúp đỡ của các anh chị họ, lo tìm luật sư ra tòa cãi giùm, cô bớt căng thẳng.

Đến ngày ra Tòa, cô thắng kiện. Bà Tòa nhìn vào mặt bà mẹ chồng nói: -Cô này chưa hề bị luật cấm đến gần bà. Cô ta về nhà lấy đồ là chuyện hợp lý. Chỉ có bà mới là vô lý. Bà ráng chờ đến ngày tòa gọi bà ra vì tội dẫ vò người khác thì mới hiểu rõ hơn.

Loan thở ra, vui mừng nhưng vẫn còn một tương lai nhiều trắc trở trước mắt. Cô muốn nhìn những người con gái khác còn đang mong lấy chồng ngoại cần phải cẩn thận hơn, kéo sa bầy những tên hảo sắc, côn đồ, hành hạ tình dục, lợi dụng gái quê để thỏa mãn thú tính. Cầu mong cho nước Việt Nam sớm có ngày không còn nghèo khổ để không có người mong đi làm vợ nước ngoài....

NĂM: "XIN NHẬN HOA KỲ LÀM QUÊ HƯƠNG" Ngọc sang Mỹ không cần ai bảo lãnh mà cũng ở lại được. Dĩ nhiên, Ngọc đã tốn rất nhiều tiền chi chác, nhưng không phải chi cho người ở Mỹ làm giấy hôn thú giả, mà chi cho cơ sở nơi Ngọc làm việc để được đề cử đi tham dự Hội Nghị những nhân vật xuất sắc nhất trong Công Ty X. tổ chức ngay tại Mỹ. Thật là một cơ hội bằng vàng, vì chỉ tốn có hơn ngàn đô la, cộng với lời nói ngọt ngào thốt ra từ cửa miệng một thân hình uyển chuyển, tên Ngọc đã nằm ngay đầu danh sách. Rồi đến giai đoạn làm Passport, Ngọc cũng khôn khéo làm cho tay Công An nhận giấy tờ diên đảo với cặp mắt quuyến rũ cùng những lời hứa hẹn nằm sau mấy tờ giấy trăm, nên mọi việc trôi lọt, chẳng gặp trở ngại nào. Chỉ có mỗi việc phải giải quyết với ông chồng già và đứa con gái là vất vả. Phải bao công lao thuyết phục, ông ấy mới chịu cho đi. Ngọc phờ phới lên đường.

Sang đến Mỹ, mới qua ngày thứ hai, Ngọc đã liên lạc được với bà chị họ, một người rất thân thiết từ khi còn nhỏ, ở ngay Cali. Mừng rỡ, bà chị phóng tới khách sạn và đưa Ngọc đi chơi một vòng. Hai chị em tâm sự ríu rít. Chuyện xưa, chuyện nay nở như bắp rang. Dần dần câu chuyện chuyển sang việc tương lai: ở lại Mỹ luôn. Nhưng làm thế nào nhỉ? Bà chị là một người làm địa ốc thành công nên không thiếu ý kiến. Bà giúp ngay một ý kiến táo bạo nhưng rất thành công. Chỉ không đầy một tuần, một cứu tinh xuất hiện. Ông Hiệp, 65 tuổi, ly dị vợ, đang sống với tiền già, đọc được trên báo vài hàng cầu cứu đã tới ngay: "Thiếu phụ, 45 tuổi, ngoại hình dễ coi, ly dị, không vướng bận con cái, mới tới Mỹ, cần người bảo trợ gấp. Nguyên sẽ đền đáp xứng đáng. Xin gọi số...." Mới gặp ông Hiệp, Ngọc có phần thất vọng, vì đáng lụ khụ của ông, nhưng nghe giọng nói vẫn còn gân guốc, Ngọc chép miệng:

-Thôi, kệ, miễn là ở lại được nước Mỹ!

Thế là Ngọc dợt luôn, bỏ hội nghị, bỏ tất cả lại sau lưng về với ông Hiệp. Hai người đưa nhau ra luật sư, hỏi ý kiến, rồi làm thủ tục đủ thứ, hôn thú, linh tinh... Nhưng, ở đời, chẳng có chuyện chi mà trôi lọt, xuống xê, vui vẻ hoài. Ông Hiệp, tuy tên là "hiệp", nhưng lại chẳng nghĩa hiệp chút nào. Được cô vợ trẻ trung, nẩy lửa, dịu dàng, ông mê man cả cuống, đâm ghen tuông kinh hoàng. Sau khi đưa vợ đi làm tại một "shop" may, ông chỉ phát cho mỗi ngày 2 đồng ăn trưa, không thêm không bớt. Ngày ngày ông đưa đón vợ đi về, tới nhà là khóa cửa. Gọi là nhà, nhưng chỉ là một phòng "se" lại của người ta. Rồi nấu cơm, giặt dũ, ông không cho em liên lạc với ai hết, trừ bà chị họ, thì cho nói chuyện, còn bất cứ ai gọi điện thoại đến cũng phải qua ông. Ngọc như con chim nhốt trong lồng. Tâm tư của người thiếu phụ trẻ trung, hấp dẫn này vẫn vẫn vương ngời chuyện khác. Về ông chồng ở Việt Nam, cô đã phải làm giấy ly dị, gửi về, nhưng vẫn phải trợ cấp chút đỉnh cho con gái mới 16 tuổi. Tiền đâu mà gửi về khi mà ông Hiệp lãnh hết. Muốn có chút tiền, phải hỏi xin, rất khó khăn. Đứa con gái, có chút tiền của bà bác cho, vẫn thỉnh thoảng điện thoại cho bác nó, hỏi thăm về mẹ. Câu trả lời của Ngọc thường giống nhau:

-Con ơi! Mẹ cũng khổ lắm, không sung sướng đâu. Mẹ còn phải "cây" nhiều năm nữa.. Mẹ nhớ con lắm! Con hiểu cho mẹ nhé!

Ngoài ra, sống với ông chồng già, lãnh trợ cấp tiền bệnh của chính phủ này, chả vui thú gì. Tiền không, tình cũng không, chỉ là cực nực! Xem phim truyền hình thấy người ta yêu nhau mà mê... Mấy hôm nay, ông lại giở chứng, làm chuyện điên rồ, hại cả đời Ngọc. Đã tới ngày đi làm thẻ xanh, ông nhất định không đi, kiểu bệnh! Bà chị hốt hải chạy tới, nói mãi cũng không lay chuyển.

Rồi, ngày hẹn qua đi. Thế là hết! Ngọc khóc lóc, giận dữ cũng chẳng ăn thua gì!

Bà chị nói: -Nó muốn "chơi" mày đó! Nó không đưa mày đi làm thẻ xanh, là nó muốn mày trở thành di dân lậu, sẽ bị tổng về nước! Hoặc nó làm mày phải lệ thuộc nó như con ơ! Phải "xu" thẳng già đó cho nó biết mặt!

Ngọc ú ớ: -"Xu" cái gì bây giờ?

-Thì "xu" nó "ờ biu" mình!

-Ờ biu" là cái gì?

-Là ...là ... nó hành hạ mình đó! Nó hại mình đó! Nói đại nó hay hiếp dâm mình khi mình không thuận...

-Trời đất! Ai lại thừa chồng hiếp dâm vợ!

-Thật mà! Mày nói với nó, nếu nó không làm lại giấy tờ cho mày làm thẻ xanh, mày sẽ "xu" nó tội bạo hành với vợ, tội hiếp dâm vợ, tội "ờ biu" vợ... Đủ thứ tội!

Chả còn cách nào khác, Ngọc đành theo kế của chị, bỏ nhà đi luôn hai ngày. Ông Hiệp cuống lên, gọi điện thoại liên miên. Bà chị thủng thẳng nói: -Nếu ông mà không lo luật sư, lo giấy tờ cho con em tôi có thẻ xanh, nó sẽ "xu" ông thì ông chết, mất hết tiền bệnh, mất mẽđikeyo...

-Không...đừng làm thế! Chị nữ nào mà cặn tào rảo máng như vậy? Tôi giúp cho cô ta ở lại Mỹ mà! Không có tôi, cô ta đã phải trở lại Việt Nam rồi!

-Vậy thì làm giấy đi...

Thế là ông Hiệp vội vàng liên INS hỏi lại việc làm thẻ xanh, mất thêm bao nhiêu thời gian và lệ phí nhờ Luật sư can thiệp...

Trong khi đó, Ngọc lại bắt gặp một người bạn của người bạn cùng sở với mình, thấy tình cảnh Ngọc như vậy, thì nổi máu anh hùng, muốn nhào dổ làm chuyện nghĩa hiệp. Anh Hậu cũng mới năm mươi mốt, còn ngon lành, phong độ hơn ông già kia nhiều, lại cũng bị "bợ vờ" nghĩa là "vợ bỏ". Khi Ngọc về nhà chị, Hậu tíu tít đưa Ngọc tới lui, giúp đỡ ý kiến đủ thứ làm Ngọc thấy bằng khuâng...

Hai người chuyện trò tương đắc lắm, lấy số phôn của nhau..

Chuyện gì phải đến đã đến, sau khi thi hành thủ tục thẻ xanh, một ngày nắng ấm, Ngọc lặng lẽ xách vali đến nhà Hậu... Còn ông Hiệp, đứng dựa cửa thần thờ, đăm ngực trách mình nông cạn..

SÁU: "ĐỌT LỆ!" Mai là cô gái nhan sắc có thừa, trông rất hấp dẫn, nhất là về phương diện ăn mặc thiếu vải. Tuy làm "thợ hớt tóc", nhưng khi đi ra ngoài đường, mấy chàng thanh niên trầm trồ dử dội, không ai nghĩ là em làm nghề "cầm đầu cầm cổ thiên hạ" mà tưởng là em làm gái bán bia ôm. Đai da sờ đầu huyết sáo, chọc ghẹo kiểu rẻ tiền, nhưng chỉ có Lành là trở mặt, thần phục kinh khủng. Tuy Lành là Việt kiều, nhưng là Việt kiều không đẹp mã, nên các cô cứ từng từng dạo qua nhà Lành mà không vào. Anh lại ăn nói không có duyên, nghĩ sao nói vậy người ơi, làm "át sấm lơ" nên mặc cảm, không dám tấn công các cô, chỉ cười cười mím chỉ, vì răng của anh tám cái thì trông răng già mất năm, nên không dám cười mạnh miệng.

Kiểm mãi không được cô nào ưng ý, anh đành về quê kiếm vợ. Mấy thằng bạn ghẹo anh là dân "sút càng gầy gọng", vì chỉ có những tên "sút càng gầy gọng" mới không kiếm được vợ ở Mỹ. Thôi, kệ mẹ nó, miễn sao có một cô vợ ngon lành rinh sang đây cho tụi nó lé mắt.

Gặp Mai trong tiệm hớt tóc, Lành mê mẩn liền. Mai thấy Lành “ngổ kèn” thì làm tới. Em ghé thấp xuống mặt Lành, khoe luôn cả bộ trời cho lấp ló dưới cái áo hở cổ cổ ý làm anh chàng lú cả lưởi. Rồi em vừa hót vừa cọ quạt, khiến Lành chịu hết nổi, mỗi ngày phải đến ngồi châu rìa, ngó em, đưa đầu cho em vò vắn tới bởi hoa lá. Chúng một tháng, cả căn cầu xong, Lành vội vàng làm thủ tục để đưa em về Mỹ.

Năm tháng trôi qua, Lành hết đứng lại ngồi trông mong ngày Mai sang. Ngày đó cũng tới khi Mai diện bỏ đồ thiếu vài một cách ác liệt tiến đến chỗ Lành: -Anh có nhớ em hôn?

Lành run rẩy: -Nhớ.....nhớ!

Hai tay Lành rung đến nỗi tìm chiếc chìa khóa xe không thấy trong túi quần. Mai bật cười: -Làm gì mà cuống lên thế? Bộ em đẹp lắm hả?

Lành gật đầu, mặt đỏ bừng lên: -Đẹp...p! Em... đẹp.. p... lắm!

Cặp vợ chồng mới cưới diu nhau ra xe, đúng ra là Mai diu Lành thì đúng hơn. Bắt đầu từ giây phút đó, Mai đã chính thức trở thành bà chủ của Lành. Từ việc đi học “neo” cả hai đứa, đến việc nấu cơm, dọn nhà, tất tất Lành nhắm mắt làm theo lời Mai. Đến trường học, nếu có chi làm lỗi, Lành bị Mai mắng cho nát mặt mà không dám hử môi. Có lẽ tại Mai “xếch xì” quá xá, tay chân thì nhỏ, nhưng bộ ngực thì lớn cộm, ai cũng phải liếc mắt nhìn vào. Mai có vẻ hạnh diện về cái điều ấy lắm, nên bất kể Lành là một ông chồng đứng ngay cạnh đó, Mai nhận lời khen của mấy tên bậm trợn tình bơ, và nếu có dịp thì tán ngay lại liền.

Hầu như gặp bất kỳ anh đàn ông nào có màu dề, Mai liền chợp thời cơ đầu hót tung bưng đến nỗi người nào cùng học “neo” với Mai và Lành đều biết là Mai chỉ chờ cơ hội là “đọt lẹ”...

Chỉ riêng Lành không biết, hoặc biết nhưng cố gắng níu kéo, giữ vợ bằng cách ngoan ngoãn chiều vợ như chiều “bà cổ nội” vậy. Chính Mai cười đểu với Lành như thế:

-Anh chiều tui như dzậy có giống chiều bà cổ nội anh không?

Lành ấp úng: -Thì...đã sao...

Sao chứ! Nhất định là có sao chứ! Vì không đầy một năm sau khi hai vợ chồng mãn khóa học “neo”, Mai đi làm và rồi người .. thiếu phụ đã “một đi không trở lại”. Mai đã “đọt lẹ” y như lời tiên đoán của mấy người cùng học chung trường ngày nào... Còn Lành làm “cô phụ” đứng ngóng cửa chờ mãi không thấy em “hớt tóc ồm” ngày nào trở lại.

BÁY: CON NHỆN Già Keng Rúp mới 65 tuổi nhưng không ai ở bên Mỹ này nghĩ rằng lão thọ hơn 70 nổi vì cái tướng bệnh hoạn, bụng to đít teo, da mặt nhăn nheo, mắt híp, đi đứng không vững vàng. Tuy đã cô làm ra vẻ trẻ trung bằng cách luôn mặc quần soọc, áo cộc tay, đi giày thể thao, nhưng vẫn không giấu được việc kém sức khỏe vì hai cánh tay cũng như hai cẳng chân thò ra ngoài quần áo như mấy cái chân nhện. Lão làm chuyên viên tài chánh cho một cơ quan y tế ở quận Cam. Thuộc diện “bơ vơ”, nghĩa là diện “vợ bỏ” như rất nhiều người ở đây (ngay cả mấy ông Hát Ô đã có quá khứ huy hoàng, ông chủ bà chủ mấy chục năm, cũng được ghi tên tới bởi hoa lá). Dĩ nhiên, vì là Mỹ trắng chính gốc, nên chuyện được ghi tên vào diện này lại có lẽ làm lão thích thú hơn là đảng khác. Nghe nói con gái Việt Nam khoái lấy chồng ngoại, lão mon men làm quen với những người có nhiều quan hệ ở đây để nhờ giới thiệu cho vài cô ở bên. Nhưng nhìn thấy hình tướng ấy, nhiều người không dám giới thiệu, hơn nữa, ở trên đời này, trong bốn cái ngu, thì cái ngu “làm mai” là ngu nhất. Cho nên lão phải tự đi về bên, đóng vai Tây Ba Lô, lảng tránh thế nào lại vớ được Nhận, một em mới 18 cái xuân xanh, lại cũng dĩ nhiên là con nhà nghèo. Em làm công cho một cửa hàng bán đồ kỷ niệm. Rúp đi lang thang, tiệm nào cũng bước vào. Thấy em cười mím chỉ, chào khách với giọng lớ can “Gút mó ninh, Sơ!” là lão cười cầu tình liền: -Mó ninh! Bui tí!

Em Nhận đỏ mặt, quay qua hỏi con bạn thạo tiếng Mỹ:

-Ê, Đào, ông ta nói cái gì bú tí vậy mày?

Con bạn cười sặc sụa: -Không phải bú tí! Mà là biu ti, nghĩa là sắc đẹp! Cha già này khen mày đẹp đó!

Nhận khoái chí: -Cha già này biết điều đó!

Lão Rúp thấy hai cô gái cười nghiêng ngả, thì bậm gan hơn, tiến lại gần, bồi thêm một phát tán gái: -Du à ve ri biu ti phun! (Em đẹp quá!)

Lần này thì Nhận hiểu hơn, mặt hơi vênh lên:

-Dét! Dết! Ai em biu ti phun! (Đúng! Đúng! Tôi đẹp đấy!)

Thế là câu chuyện bắt đầu bằng mấy tiếng Mỹ lợc cọc, lạch cạch đó rồi tiếp theo là màn mời em đi chơi. Mới đầu Nhận từ chối vì thấy ông này gần hết gân, nhưng lũ bạn cứ chọc ghẹo mãi, lại thêm bà má, bán xôi chè ở chợ, bị kích thích vì những mối nợ lớn khó trả, và nghe nói đến thiên đàng ở Mỹ có phép lạ biến người nghèo thành kẻ giàu trong thời gian ngắn, nên từng từng đốc xúi con gái mãi, khiến Nhận cũng gật đầu.

Má bảo Nhận: -Đời mình nghèo quá, con à! Mỗi tháng hai má con mình kiếm học máu cũng chỉ được vài trăm ngàn, không nổi lấy trăm đô. Mà con coi, con Lili gi đó, lấy chồng Mỹ, đi làm móng tay cũng cả chục đô rồi. Con Loan đó, trước làm đi, vớ được thằng chồng Mỹ, giờ làm chủ chứa, tiếp toàn cán bộ cấp cao, mỗi tháng đô cả chục ngàn đô. Minh làm trâu ngựa hết kiếp cũng không mò nổi nửa tháng tiền của nó.

Nhận suy nghĩ mãi rồi cũng phải gật đầu, nhưng miễn cưỡng, vì thằng chả này coi bộ kẹo quá. Kỳ kèo mãi mà chả hứa chỉ đưa trước có một ngàn, rồi sẽ gửi tiền từ Mỹ về sau. Chả nói tiền lệ phí lấy vợ mắc lắm. Mới đầu, Nhận bực mình, tức tối, cái trịnh con gái gì mà rẻ quá! Có một ngàn đô thôi à! Nhưng mà Nhận thì nghĩ khác. Con coi đó, đi làm vợ Đài Loan cũng chỉ được vài trăm đô thôi, con được một ngàn là quý rồi. Mai một nó cứng, nó gửi về đều chi... Giờ thì nó đưa tiền làm cưới cũng mấy trăm đô rồi, ráng đi, con ráng chiều chuộng nó thì nó sẽ mê con, rồi muốn nạo nó bao nhiêu mà chả được. Nghe nói nó làm tài chánh gì đó, nhiều tiền lắm! Rồi má Nhận còn ghé tai nói thầm. Con cứ làm vậy, làm vậy, nó sẽ mê con chết luôn... Nhận đỏ cả mặt. Mà kỳ quá hà! Chuyện gì gồm ghiech vậy! Bà má cười. Dậy đó! Đời mà con! Biết nghề thì khá! Không biết nghề thì nghèo! Bà cười hăng hắc...

Đám cưới rồi cũng diễn ra. Vui vẻ, cười đùa ầm ĩ. Nhận có áo mới, le lói, nghĩ lại rồi đời mình cũng lên hương, nên chiều chồng hết cỡ, dù ông già đòi hỏi quái đản... Giấy tờ báo lãnh ở Việt Nam tạm xong sau mấy tháng làm thủ tục, lão Keng về Mỹ, hứa hoàn tất giấy tờ và đón vợ sang. Ngày tháng trôi qua. Đã ba bốn tháng không thấy tin nhận sang. Nhận bắt đầu lo lắng, nhất là nhìn xuống bụng thấy hơi to to. Tiền bạc cũng chả thấy gửi về như đã hứa. Má sốt ruột, đi ra đi vào, dẫn giới:

-Chắc tại mày không biết chiều thằng chả!

Nhận tức muốn ói máu. Chiều như thế còn chiều cái quái gì nữa. Lão già như thú vật vậy. Nhận muốn chắp cánh bay qua đôi chắt, nhưng thời gian cứ chậm ri rì. Rồi một ngày, thư cũng về. Nhìn địa chỉ Mỹ, hai mẹ con mừng quỳnh. Mở ra, không biết đọc, nên đưa cho con bạn đọc giùm. Thư viết ngắn gọn:

-Cô Nhận, rất tiếc, tôi mắc kẹt nhiều việc quá, nhất là con vợ của tôi, nó không chịu cho tôi ly dị nếu không chia tài sản cho nó. Nên tôi không cưới cô được nữa, cô thông cảm cho nhé. Tạm biệt.

Keng Rúp.

Trời đất như quay cuồng. Cái bụng bỗng dưng đập mạnh. Nhận lão đảo như bị trúng đạn, những viên đạn bọc đường bay từ bên Mỹ về đập vào trái tim của con gái Việt Nam, những con người nghèo suốt kiếp vẫn nghèo, chỉ mơ có một ngày không mang nợ.

TÁM: HẠNH PHÚC THẬT! Anh Bấy là một người chồng hiền lành, làm công chức ở thành phố Tustin. Một vợ hai con, một trai một gái, đứa nào cũng dễ thương. Hạnh phúc tưởng chan hòa mãi mãi nhưng bất ngờ một sáng chị Bấy phải vào bệnh viện trong xe cứu thương. Ba tháng sau, chị qua đời vì chứng ung thư tử cung kịch phát. Cả năm trước, chị vẫn đau đau bụng dưới, lại ra máu, nhưng cứ ý y là kinh nguyệt không đều, nên lơ là qua đi, nhất là chị lại lo lắng quá cho chồng cho con, nên quên cả mình. Chị là người vợ lý tưởng của mọi ông chồng, hiền thực, ít đọc sách, chỉ thích nấu cơm cho ngon, không bạn bè, không theo mùi thời mới. Lấy chồng thì theo chồng, làm vợ bình thường như mọi người, hy sinh mọi thứ cho chồng, đến nỗi, khi biết mình không còn sống bao lâu nữa, chị gọi chồng đến bên giường:

-Em biết anh không phải là người thờ vợ suốt đời, nên cho anh lấy vợ đó. Nhưng em chỉ yêu cầu anh phải lo cho con, không được vì vợ mới mà quên con. Anh mà để vợ mới hành hạ con, là em về em bóp cổ anh đó!

Anh Bấy nhần nhó:

-Em nói gì kỳ vậy! Thôi, đừng nói bậy bạ nữa, nghỉ đi cho khỏe.

Tuy nói vậy, nhưng lòng anh băng khuâng, mơ màng. Chưa đầy trăm ngày, anh đã nhờ người mai mối. Với số tuổi 50, còn phong độ chán, anh muốn một cô vợ trẻ trẻ ở Việt Nam. Ở Mỹ này, nhìn số lượng anh, ít cô trẻ trẻ muốn lấy lắm. Chỉ có những bà đã “sút càng gầy gò” rồi mà thôi. Ước muốn của anh thành tựu mau chóng. Một anh bạn ở Việt Nam giới thiệu cho anh một cô chưa hề lấy chồng, trên 40 tuổi, đang xuân, dĩ

nhiên không đẹp lắm, vì với tuổi ấy ở quê nhà là “chống ề” rồi. Cô lại là em của một ông Luật sư, cũng con nhà gia giáo. Anh Bấy nhìn hình thích quá, cười mỉm chỉ cọt hoai. Tuy cặp mắt hơi sắc, nhưng thân hình thì ngon quá. Chao ôi! Tuyệt diệu!

Đám cưới tổ chức nhanh chóng, không rườm rà. Vé máy bay lấy cũng lẹ. Anh Bấy đem vợ mới về nhà giới thiệu với các con:

-Đây là dì Hạnh của các con.

Hai đứa con gật đầu, cúi chào. Thằng con trai đón lấy vali của dì mang vào phòng ngủ của ba, không nói một lời. Đứa con gái lẳng lặng đi vào bếp nấu cơm. Bà dì Hạnh nhìn theo dáng hai đứa mãi, cũng không nói một lời. Còn Bấy thì lẳng xằng, lít xít bên người đẹp, chỉ trỏ, khoe nhà mới, từng căn phòng một. Đến khi đứng trong phòng hai người, dì Hạnh mới lên tiếng: -Anh bỏ cái hình kia đi được không?

Bấy nhìn theo tay chỉ về tấm hình của bà vợ cũ, gật gù:

-Đúng! Anh bỏ đi ngay!

Và cũng lẳng xằng lít xít dọn dẹp theo ý của người yêu mới. Bà chủ mới thì đúng hơn, vì ngay từ ngày hôm sau, Bấy phải kê dọn tới tấp, thay đổi từ tấm thảm chùi chân đến chỗ để đồ rửa bát chén. Nhưng anh vui, hạnh phúc ngập tràn. Chưa bao giờ anh hạnh phúc gổ chần như thế. Tuy chưa lấy chồng, nhưng hình như Hạnh đã học ở đâu những màn mùi mẫn quá làm anh mê man, như bay bổng lên trời. Anh thấy mình trúng số độc đắc. Tuy vất vả làm theo ý người yêu, nhưng lúc nào miệng anh vẫn mỉm cười.

Cho đến lúc Hạnh bắt đầu giữ giọng đi ghê con chồng, anh vẫn chưa nhận thấy điều gì khác lạ. Hạnh bắt con Nga không được xài nhiều xà bông quá khi rửa bát, Hạnh bảo thằng Thanh phải lau chùi cầu tiêu mỗi tuần, con Nga đi học về không được nghe nhạc, thằng Thanh không được chơi ghê-m, khôngkhông ...và không... Hai đứa mới đầu cố nín vì thương bố, nhưng sau chịu hết nổi, chúng lớn tiếng cãi lại. Bấy nghe thấy hết, nhìn thấy hết, nhưng anh lặng thinh. Hạnh phúc yêu đương quá lớn nên mắt anh mờ hết, tai anh điếc đặc. Ngay cả lúc hai đứa con thân yêu cùng bỏ đi, anh cũng chẳng thấy thay đổi gì. Rồi họ hàng, bạn bè xa lánh dần. Chê trách anh bất nhân, bất nghĩa cũng chả làm anh lung lay. Căn nhà do vợ cũ anh mua cho con, giờ này thành của tư của vợ mới, anh thấy cũng chả cần tìm hiểu. Mấy đứa con máu thịt của anh lâu lâu mới gọi điện thoại về, anh cũng không nhớ mấy. Hạnh phúc thật của tôi đây rồi, tìm đâu nữa! Kệ!

Một thời gian dài. Thằng Thanh bây giờ đã lớn, có việc làm, có tiền, nhiều khi nhớ bố, người bố ngày xưa thân thiết thương con hết mực. Giận bố thì giận, nhưng thương vẫn thương. Một hôm, nhớ đến ngày sinh nhật thứ 53 của bố, Thanh muốn làm một món quà đặc biệt cho bố. Thanh gọi:

-Bố! Con thấy nhà bố thiếu cái tủ lạnh mới. Cái tủ lạnh cũ đã già quá rồi, tốn điện, con sẽ mua cho bố cái tủ lạnh mới nhé! Còn tấm thảm nhà cũng xưa, con kêu thợ đến thay cho bố.

Anh Bấy vui mừng:

-Ừ, bố cảm ơn con nhé! Con cứ làm đi! Chắc dì Hạnh thích lắm!

Không đúng! Chỉ chiều hôm sau, anh Bấy gọi con trai: -Con ơi! Thôi đừng làm thế nữa! Dì Hạnh không bằng lòng. Dì bảo con phải hỏi ý kiến gì trước khi quyết định. Nhà của dì mà! Con hủy đơn đặt hàng đi!

Thanh chết lặng người. Ôai còn đâu ông bố ngày nào!

Còn Nga giận bố không để đâu hết, đã hai năm hơn, Nga không gọi bố một lần. Mãi cho đến khi dì Hiền bảo:

-Thôi, con đừng giận bố nữa. Bố con phải bù mê thuốc lú rồi. Giận mãi cũng vậy thôi. Con đến thăm bố đi. Dù sao cũng máu cũng thịt..

Nga nghe lời dì mà chảy nước mắt ra. Nga gọi bố:

-Bố ơi! Con muốn lại thăm bố! Con có nấu món canh cà ri mà ngày xưa bố thích ăn đấy!

Anh Bấy gần như muốn nghẹn ngào:

-Ừ, đến với Bố đi! Bố nhớ con lắm!

Thế là Nga sửa soạn nồi canh cà ri định mang đi. Chợt tiếng điện thoại reo: -Nga hả con! Thôi.. con đừng đến nữa. Dì Hạnh bảo con phải hỏi ý kiến dì trước khi con đến...

Nga bỏ rơi cái điện thoại xuống bàn. Lòng cô bé lặng đi. Có điều gì đã chết thật trong lòng rồi!

HẾT

Chu Tất Tiên

Báo Cali Today